

saa kender dette gode Raad om, hvorledes man skal optræde, thi det var det, han fulgte. Han fremstillede Sagen, som om der i Udtalelserne var kastet Smuds paa hans Ære; han fremstillede det, som om der sigtedes til en utilstedelig Afhængighed fra hans Side af Glückstadt, i hvilken Anledning han fandt sig foranlediget til sammen med Udenrigsministeren at afgive disse værdige Erklæringer om, at de ikke havde spist Middag sammen med ham nogen Sinde. Den højtærede Statsminister ved imidlertid meget vel, at der ikke i mit Angreb paa ham har været noget, som sigter paa hans borgerlige Ære. Det er muligt, at der er noget, som sigter paa hans politiske Ære; det kan vi maaske veksle et Ord om baade nu, og naar vi kommer til Fortsættelsen af Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget.

Ministeren tog sit Udgangspunkt i, at naar jeg betegnede ham som en død Mand og hans Kollega Udenrigsministeren som en død Mand, maatte der deri ligge en Sigelse af en særlig Art. Den højtærede Statsminister er jo i Stand til at læse. Udgangspunktet for mine Bemærkninger var et aabent Brev til mig, hvori der sagdes: Lad os nu begrave vore saarede og vore døde. Jeg sagde dertil: Hvad er det, som dræber og saarer i et saadant Forhold? Det er Offentligheden! Derefter udviklede jeg, at efter min Mening havde de offentlig fremkomne Udtalelser om den højtærede Statsminister og Udenrigsminister haft denne Virkning, at de havde dræbt dem. Det, jeg fremholdt, var: at Bankkommissionens Beretning fremstiller Forhold af en saadan Art, at der er Mænd, der derefter ikke kan deltage i det politiske Liv paa samme Maade som tidligere eller slet ikke kan det, og til dem henregner jeg Udenrigsministeren og Statsministeren efter det af Bankkommissionen oplyste, men intet som helst andet.

Den højtærede Justitsminister sagde, at jeg kastede Skylden for Landmandsbankens Sammenbrud over paa Regeringen; det, jeg har bygget mit Angreb paa Statsministeren over, er Bankkommissionens Fremstilling af en hel Række Forhold vedrørende Statsministeren og den omkring ham siddende Regering med Hensyn til den Maade, hvorpaa Landmandsbankens Forhold udviklede sig i Tiden fra 1920 til Julirekonstruktionen. Landmandsbankkommissionen giver Oplysning om to Statslaan, om to af Glückstadt optagne kommunale Laan og om en Ordning fra Glückstadts Side vedrørende Udstedelse af Obligationer for at skaffe sig likvide Midler, som med Indenrigsministeriets Til-

stedelse har fundet Sted, og som Bankkommissionen paa det stærkeste kritiserer. Den giver Beretning om Overtagelsen fra Landmandsbankens Side af en anden Bank; en Overtagelse, der fandt Sted mod Bankinspektørens alvorlige Indsigelse, uden at man afventede hans skriftlige Indsigelse, idet den billigedes samme Eftermiddag, som han gjorde Indsigelse, af Handelsministeren, og efter at Højesteretsadvokater Bilow havde henvendt sig til Statsministeren. Disse Forhold tegner et Billede af Mænd, der ikke kunde undgaa at se, at Landmandsbankens Forhold forværrede sig, ligesom Nationalbanken ikke kunde undgaa at se, at Landmandsbankens Forhold forværrede sig, og som, naar de saa dette, medvirkede ved at hidføre stadig nye Midler til Banken til det, som Glückstadt ønskede, nemlig at søge Krisen undgaaet. Det er herom, at Bankkommissionen siger, at Bankens Sammenbrud fik saa rystende Følger for det danske Samfund, fordi det ikke skete i 1921, men i 1922.

Det stærkeste Ord, jeg har brugt om disse Ting, er et Citat af Rigsadvokatens Tale for en af Retterne, hvor han skildrede Glückstadts Forsøg paa at holde sin Bank oppe ved at tilføre den fremmed Valuta og andre likvide Midler, og hvor han brugte den Vending, at Glückstadt lod Staten optage Statslaan. Dette er den kraftigste Kritik af det, der er foregaaet, som overhovedet er fremkommet, og det var ogsaa det skarpeste Ord, jeg brugte om denne Sag, idet jeg citerede Rigsadvokaten. Det, jeg sagde, var, at Bankkommissionens Beretning gav Forklaring paa det af Rigsadvokaten fremsatte, som man indtil da havde staaet noget uforstaaende overfor, fordi det var saa skarpt. Det, jeg har kritiseret Statsministeren for, og som han meget godt ved, at jeg kritiserer ham for, er ikke nogen illegitim Afhængighed af Glückstadt, men det er, at han ved det, der er godtgjort i Bankkommissionen, har vist grov Uagtsomhed ved sin Ledelse af Landets Affærer i alle disse Forhold. Hvis den højtærede Minister mener, at dette angriber hans politiske Ære, saa har jeg angrebet ham saaledes.

Jeg har endvidere paavist, at efter at Folketingsmand Lemvig-Müller her havde angrebet Landmandsbanken, skred Ministeren til først at svække Udtalelsen ved en Tale for Etatsraad Glückstadt her i Tinget, som benyttedes i høj Grad af denne til at styrke Tiltroen og hans Stilling i det hele taget, og gav dernæst, da kort efter et Laan paa ny skulde optages, Rigsdagen et fuld-